Kui nüüd ühhel puhhul jälle könne tousis nisuguste asjade ülle; siis ütles Niggola Mae wannem poeg: „agga armas taa„dike, kül nüüd pea se aeg tulleb, et meie om„mal wäljal ei leja üht ainust elloka ehk roh„to, mis kahjo woiks tehha. Mis meil siis „nouks?"

Issa. Siis meie pallume ommad naabrid, et nemmad meile lubba andwad, nendele ka sel wiisil kaswo saadta.

Poeg. Ja, taadike, sedda tahhame meie tehha. Minna ei tahha ka sest ühtegi makso, kui minno ajawiited agga tullusaks lähhewad.

Kolmel wiisil woib innemenne kaswo saadta:

Essite, kui ta kahjo ärrakeelab
Teiseks, kui ta heab teeb,
Kolmandeks, kui ta sedda head mis jo on tehtud, hoiab, ja üllespeab.

Se esseminne on se wiis, mislábbi lapsed ükspäinis woiwad kaswo saadta, kui nemmad öiged öppetust saawad. Lastel on maast maddalast se himmo, et nemmad ei woi joude olla: se himmo kihhutab neid wallatusse labbi kahjo teggema, kui moistlikkud wannemad nendele öppetust ja maad ei anna, et nemmad woiksid tullusal wiisil omma aega wiidta.

Lapsed wötwad peaki head kombed, kui nemmad agga warratselt öppetust sawad.

Kunningas Salomo ütleb, (Oppetusse sannades p. 22, s. 6.) „Öppeta omma last „nenda, kui temmale sünnib, siis ei lahku „temma ka mitte sest ärra, kui ta wannaks „sannud!"

Liggimisse armastus.

Üks waene tekäija ei joudnud kange tuiso pärrast linna, waid pakkane woitis tedda, ta jäi tee körwa mahha ja uinus maggama, nenda et külm temmale peaki olleks liga tei-